

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

247. szám.

Pest, december 30. 1848.

LEGUJABB esti 6 órakor. Kolozsvár be van véve. Két század gyalogság, egy escadron lovasság s temérdek fegyver zsákmányunk. Behmet megkoszorúzták a Kolozsváriak.

Legujabb.

Este 5 órakor.

Perczel tábornok, a főtáborhozi csatlakozási törekvésében tegnap az ellenségtől megtámadtatván, azt hatalmasan megverte. Részleteket nem tudunk. A tábornok Lovas-Berényben van.

Délután 3 órakor.

Szentanúk állítása szerint, Perczel Mór tábornok Mórton tölti az éjet. Serege leirhatlanul lelkesedett.

E hírrel minden abbéli aggodalom, mintha e derék sereg az ellenségtől elmetszve s feltartóztatva volna, megszűnik.

— Mak komáromi várparancsnok.

— A fővárost az egész nap keresztül kasul huzódó honvéd-csapatok reggeli kedvetlen kedélyéből kiemelte.

Legyünk jó reményben.

Keresztessy Pál, volt tizedes, egy páratlanul derék, mestéri czélzóval ellátott, háromszáz lépésnyire biztosan találó puskát, ahhoz való 60 darab golyóval, küldött Pajor Titus százados urhoz, a haza védelmére beadandót, kinek otthon nem léte miatt, a fegyver, szerkesztőségünkhöz hozatván, mi azt örömmel rendeltetése helyére szolgáltatuk. Kár lenne e derék, 110 pengő forint árú fegyvert, nem olly ember kezébe adni, ki tökéletes lövő s gyakorlott vadász.

Pest, dec. 30.

Soha, mióta a világ annyi bolondnál bolondabb hír nem kerengett, mint tegnap este óta Pesten.

Képzeltető, hogy e hírek közül, néhány száz kiszabadul a városból, minő caricatur-alakban fog az a vidéken megjelenni.

A kormány végtelenül rosszul tesz, midőn bármely általános szerkezetű placatot sem ragasztat ki, az emberek mindenfelé sutognak, senkinek sincs jó kedve.

Épen az ad némi élményt, hogy tegnap óta utcáinkon mindenfelé huzódnak a teljes számú bataillonok.

Görgei táboráról azt beszélték, hogy már tegnap Bicskén volt, a mennyire mi tudjuk, ez nem igaz, sergünk Bicskén túl von állomást, s többé harc nélkül visszvonulni nem fog.

Sokan szörnyen csóváltgatják fejüket e folytonos visszavonulásokra. Mi azt természetesen tartjuk, midőn védjük magunkat a nagyobb számú ellenség elől.

Jóval a fővárostól az ellenség az elszórt csa-

patainkat mindenütt hárommnyi erővel támadta meg, nem volt egy állásunk sem biztos, melyben az ellenség körül nem kerithetett volna.

Ezért kellett olly helyekre jönnünk, hol összehuzott erőnkkel működhetünk, s a manővrozó ellenség meglepetéseinek nem leendünk kitéve.

Bugára csak három út vezet, ezen utak töveit meglehetően védelmezni.

Ha a Duna be nem fagy, nekünk azon előnyünk van, hogy Pesten a lánczvidon átjárhatunk az ellenség pedig nem, ha befagy, mind a két sereg mindenütt át mehet.

Hittl érdemlő személyek szerint Perczel már egyesült Görgeivel, úgy hogy most azon sereg a mi előcsapatunkat képezi.

Jól értesültek szerint a főhadiszállás tegnap Galya falu volt, Perczel pedig Kis-Béren innen Sárkányon szállásolt.

Mi történt azóta! nem tudjuk.

Minket nem lepne meg az, ha sergünk egészen Buda környékére vonulna; s úgy itt a fővárosok árnyéka alatt küzdene meg az ellenséggel.

A visszavonulások alatt csak Bábolna mellett volt ütközet, hol az ellenség utócsapatunkból a Princz preusen gyalogságból vagy két companiát elmetszett a többtől. A seregnél várják, hogy ezen élvágott kétszázad ki foghatja magát szabadtani.

Ine elérkezett a nagy nap, az elhatározó perc.

Nem kell csüggednünk, sőt inkább várjuk be eredményeit azon intézkedéseknek, melyeket a kormány megtett.

Pesten egyébaránt az átmenő bataillonokon kívül semmi sem mutatja, mintha itt közelében az élet halál harcza fogna vivatni.

Polgárok!

Eltölt ez év is, örömeivel és fájdalmaival együtt.

E lap az utósó az 1848ik évi Marczius 15-ből.

Ha kivívtuk volna a győzelmet, ha nem környezne többé veszély, avagy ha kedvünket lelnők a nekünk volt igazunk-féle gyermekek kérdésekben, egy resumé-jét adnók ez évi működéseinknek.

De ezt nem tesszük.

Mert ha isten, szent ügyünk és ön szilárd kitartásunk segélyével megérjük a diadalnak, a véggyőzelemnek magasztosan nagyszerű ünnepi reggelét, akkor a közörömben, az általános szabadság lelkesítő érzetében bizony senki sem mondhatná el — tán egyentlent kivéve — hogy nélküle e hazának szent ügye elbukott volna, hanem elmondhatnók mindnyájan, hogy a közügyet megmenté, győzelemre vezeté a közakarát.

Ha pedig isten megtagadva magát igasságos ügyünket veszni hagyná, akkor a közös temetkezés felett még kevesbé mondhatná valaki, hogy így és így lehetett volna megmenteni a hont.

Ez év, — mint mondók — az örömnök és fájdalomnak éve volt:

Egy nő vala az, ki legkedvesebb szülöttjét — a szabadságot, a legnagyobb testi és lelki megrázkodás a legélesebb elő- és utófájdalmak alatt hozá világra, s a szülés után is még mindég lábadoz.

De az anya egy anyaorszlány, és szülöttje oroszorszlányfiu, melyet ha ápolás hiánya vagy ellenséges kezek gyilkos vasa meg nem öl, a vidék uralkodójává fogunk felemelkedni látni a nélkül, azonban, hogy az uralkodáson a zsarnokság véres körmei látszanának.

Azért fel magyar nép a végütközet tán pár napok alatt leend.

És fel különösen népe Budapestnek, ki legtöbbet nyersz a győzelemmel, de mindent vesztesz bukásunkkal.

Halljon el évvel ez minden kislelkűség, gyávaság és vétkes ingadozás.

Vesszen el minden önérdek sugalta bűnös határozatlanság, és átkos egyenlenség.

Fel fel a viadalra! a sorompók már csak nem nyitvák, s az örök bíró nem soká elfogja dörgeni „Laissez aller“ját.

Budapest még legkevesebbet szenvedett a szabadság születésének fájdalmaiban, nyerceményeit szép jövődjének biztosítását csak nem ingyen kegyelemből nyeré.

Most itt az idő, midőn mind ezt tetekkel, tán vérrel kell megérdemelni.

Itt az idő, midőn Európa rajtunk függő szeméi látni fogják, ha Magyarország s különösen Budapest népe érti-e a szabadságnak d'cső oszméjét? ha felfogja-e e szónak függetlenség üdvözítő jelentését és kincsbányáit?

Vagy pedig csak egy léha sereg, melly pénzes ládairól felebb emelkedni nem tud, mellynek csak szája jár, de szívéből kihalt minden nemes érzemény, agyából kiszáradt minden szentebb eszme, szóval, olly nyomorult tömeg, melly szolgál, mert egyébre nem való?

Nem, nem! az ó év halni indul, és az nem lehet, hogy bűnei őt túlélnek.

Az új év reggelén felkelend a természet ünnepe fehérruhájában, és isten megáldandja az ügyet, melly mellett egy egész nemzet áldozatként fellépni kész, és a meggyilkolt polgárok szívverésének patakjai gödröket fognak ásni galád elleneink büszhödt testeinek!

Ugy legyen.

Csernátóni.

A Camarilla mint vendégem. (Episode.)

Éj volt...

„Ha szobámban óra volna,
Épen tizedet ütött volna“

Mint tegnap írást, épen a 8-dik levél átnézésével foglalkoztam, midőn egyszerre egy soha nem érzett büszkeség; egy bizonyos vegyülete a legkülönneműbb, mint tömjén, vér, kaszárnya, bűdös sastojság és Pommade des dames szagoknak — üté meg orromat.

Es war mir so unheimlich, hogy önkéntelenül hátratekinték és mit láték?

A Camarillát.

Éppen azon helyen, éppen szemközt velem s éppen azon toiletteben, mint először, még a nagy schwarczgelb schwal is a mult alkalommal nálam hagyotthoz volt hasonló.

Bon soir madame, kezdém, hozzáfordulva meglepetésemből lassanként kiüdültén, méltóztattott kegyed a kulcs lyukán vagy pedig a kéményen besétálni.

Egyiken sem, de ez nem is tazozik a dologhoz. Jövetelem oka következ. Restellem, hogy Ferdinand lemondásáról, s a mi fiunknak Ferencz-Jósefnek felültetéséről oly inga-ag alacsony s többnyire ferde felfogásu historiák szárnyalnak. Ezért is elhatározám a Marcziuszt részletelni a szerencsében, a meglőrtétekről, ugy czéljainkról is, egy hü képet adni, melly, hogy annál érthetőbb legyen, rajzokkal is lesz kísérendő.

Miben ugy a lemondás, mint trónra léptetés körülményei és előzményei híven elbeszélvék. Közölje ön.

Igy szólva, az én szép vendégnőm, mert jelenleg szorosabban vizsgálva, arcját szüntelen változóznak, s most egy vén banya, majd egy fiatal szép hölgy, ismét egy püspök vagy generalis képét cameleonilag előttüntetőnek lenni látam, egy ritka csinnal készült könyvecskét ada át, mellyet felnyitva, benne első pillanatra is olly felséges rajzolatokat láték, hogy rajtuki nevetemben elmerülve, eszmélésemkor a camarillának ismét csak hült helyét találtam.

Az átvett beszélynek czime következő:

December másodika.

Egy érzékeny historia.

Rövid időn közlendjük, képeivel együtt.

Csernátoni.

Pest, dec. 30.

Bezzeg, hogy beszélnek az emberek minden félét. —

A kávéházak tele vannak a legújabb és leg-tarkább hírek gőzével. Mindegyik valamilyen ujjat, valami örvendetest, vagy valami aggasztót mondani cserébe annak, ki neki valami hasonlóval állott elő.

Feljött a halálbaglyok napja. Vigan élnek, mert a sok hír közt az ő költött aggasztó hazugságaik is eleszúznak.

És mi mindent beszélnek?

Azt nem is említjük, mi tegnap már közbeszéd tárgya volt, hogy öreg huszárunk Mészáros telyesen semmivé tette, körülvette, lefogyverezte,

s isten tudja, még mi mindent nem csinálhatott velök.

De az már mindenek felett merkwürdig, mit felső táborunkról beszélnek.

Hogy mi az tulajdonképen, bizony ha hirtelen megszorítának, nem tudnók megmondani, olly annyira megzavarták fejünket a sok ellenkező, s egymást lerontó állításokkal, de mellyek közül természetesen egyetlen egy se volt, mit mondója a legbizonyosabb, hitelesebb és igazabb tudósításnak ne állított volna.

Elbeszéltek Görgei és Windischgrätz minden hadi titkait, hol áll, hová megyen, mit akar egyik és másik, mit mondott Windischgrätz, mit mondott Görgei, mindent mindent az utolsó betűtől.

Mi nem fáraszthatjuk az olvasót ezen legbiztosabb és leghitelesebb tudósítások előadásával.

Csak az illy hírek terjesztői és elhívőinek teszszük azon kérdést: Hát csak annyira ismerik e még Görgeit, hogy ő minden hadi terveit demersten besten, ki a kávéházakban pletykálni szokott, ki beszélje, — s hát csak annyira ismerik még a kormányt, hogy ő a stratégiai mozdulatokból valami nagy publicitást szokott volna csinálni? —

Denique annyi igaz és bizonyos az egész historiából, hogy a harcokozka elvetésének perczé óriásilag közelg, s tán a közelebbi számban, melly az új év első napján jelenend meg, több és fontosabb tudósításokkal lephetendjük meg az olvasót.

K.

Pest, december 30.

Azt régen mondogatja a magyar világ, hogy a hadügyministeri hivatalosztályoknál sok ollyan egyén van alkalmazva, ki a volt pecsovicsvilágnak ugyancsak czégéres embere volt... kik így szólnak, nem szólnak hazugságot, mert ujjal ki lehet mutatni többeket, kiknek helyén bizony más becsületes nem nádtermészetű magyar ember is elfért volna...

És noha idegen hangzásu név után nem lehet senkit in principio elítélni és azt mondani, hogy már eo ipso nem jó hazafi; — de szó, a mi szó, a hadügyministeriumnál sok olly mássalhangzó sokaságu névvel találkozunk, mi az embernek általában nem tetszik.

Meghozza az idő a pillanatot, midőn gazdag alkalmunk lesz megismerni, hogy kik voltak érdemesek az ország méltánylására, addig nézeteinket ez ügyre vonatkozólag, eszélytelenség volna részletezni. — Lássunk most tehát csak egy pár példát:

A hadügyministerium gazdasági osztályánál több egyén, mint számvevői segéd van alkalmazásban, ezek nagy részének első érdeme az, hogy ha valami idegen társaságukban részt venne, azt lenne kénytelen hiinni, hogy valamely némettartomány tisztviselői között vagyon, mert társalkodási nyelvük mindig német.

Igaz; hisszük most mindnyájan, hogy a német elem jó elem, mert ügyünk igazságát átlátva, velünk együtt érez, és pillanatra ezen hit az embert kibékületi, — ámde nem békül ki az ember, hanem méltó haragra gyul, ha látja, hogy országos hivatalban olly egyén élődik, kinek anya-

nyelvenémet, szive és lelke pedig schwarczgelb az illyen németek nekünk nem barátaink, de esküdt ellenségeink, és ezért azon status, melly ezt tudja az illyen egyént csak egy pillanatig is hivatalában megszenvedni, önvesztére kigyót táplál önkebelén.

Tegnap, azaz dec. 29-én szó volt a hadügyministerisámvevői hivatalban Windischgrätz-nyomulásáról — és hazafiui aggodalmát nyilvánítá ki egyik tisztviselő a felett, ha Windischgrätz netalán Pestre foghatna betörni, hogy t. i. minő kegyetlenségeket fogna itten véghezvinni a honszerető hazafiakon stb.

És halld meg, oh nemzeti kormány! — Egy Grosz nevű számvevői segéd örömet fejez ki nyíltan Windischgrätznek előnyomulása felett, sőt kíváná, hogy Windischgrätz Pestre is bejöjjön, és reménységét is kifejez, hogy be fog jönni, Windischgrätz — ezen gazember szerint — jó, becsületes ember, ki a jó s becsületes embereket nem bántja, csak a lázadókat, a magyarokat, mert ezen schwarczgelb kutya hite szerint, a magyarok lázadók.

Igy mert nyilatkozni 1848. dec. 29-én a hadügyministeri számvevői hivatalban Grosz, segédsámvevő, ki ezen új rendszer alatt a hazakerényét eszi, s itt hizlalja magát, míg más becsületes magyar ember rughatja a csillagot, míg valami hivatalba tud jutni.

A honvédelmi bizotmányt ezennel felhívom, hogy ezen schwarczgelb gazembert, hivatalából elmozdítsa, és érdeme szerint megbüntesse, és vigyázzon arra, hogy minden jött ment idegen szívé gazember ne turja ki a hivatalokból az igazi magyart.

Z. J.

Pest dec. 30.

Búcsút veszek tőled nemzetem tarka vegyületű anya várossa — Pest! — mellynek csecsemőkint mellére hajoltam, s magamba szívtam néhány hetek alatt szived minden dobogásait, feszült mellem örömtől hevült, véred sebes lüktetésén veled örvendtem, mint vész elől szülői karjai közé futott gyermek; — ha akadozott az, ha sohaj — hálátlanság feletti sohaj tört ki szádon, remegtem, de érted imádkoztam, mint parton álló szűz, ki hánykódó habok közül várja jegyesét.

Szemlélttem tetteidet, és bámultam a vezető kéz teremtő hatását. Hallottam lelkesítő beszédeket, a történet ismerő Tausenau, a lélek rázó Székács, teremtő Ábrányi, s az indulatokon uralkodó Kossuth beszédeit, mellyeknek hatása, mint reggeli harmat feléleszti a veszni indult növényeket is. —

Készítél nemzetem! arany érdem keresztet s felfüggesztéd az öntudattól ugy is boldogított mellekre.

Kötteted az arany könyvet hős fíjaid nevék halhatatlanítására, nem milliók véres izzadságával forrasztott kövekből készült obeliszk ez, — nem a büszke Velence, keleti kincsekkel vesztegetett, romlott nobili könyve, de egy szent ügy felett lelkesült nemzet, csekély de buzdító hálá emléke ez.

De nemzetem! készítettess még egy könyvet, feketét, setétebbet a teremtés első napja előtti időnél, ird be abba feketébb betűkkel, mint a ter-

mészet, millyet hágy maga után, midőn felette az őtet megsemmisítő isten utósó mennydörgése örökre elhangzani fog, vagy inkább ird be lángoló vérrel, átkotkiáltó vérrel, azoknak véreikkel, kik a szabadságért elhullottak — azon hálátlan hazafiak neveit, kik — mint préda után keringő éhes sasok követik böszült ellencink haladó lépteit, — azoknak neveit, kik a súlyos beteg — de lelkemre! — felépülő anyáról, e nemzetről eleve lerángatott szemfedelen osztznak, s pecsételd meg végső leveleit, — mint átkochozó privilegiumot a nép javáért még talán elhulló dicsők sírhantjain síró kedvesek sohajaival s véres könyűivel. Magyarázd meg e neveket gyermekeidnek, hogy síkoltanak, mint üldözö rémtől, s legyen a felvirágozott nemzetnek szájában átkos nevük, mint minden káromlásoknak — böszült indulatokat csilapító tömkelege.

De nemzetem! ha út a kiengesztelés órája, rejtse el ez iszonyu könyvet, hogy a mindenható — e bocsáthatatlan bűnért ne siettesse az emberi nemzet eltörlését, vagy tedd az észört, — de hajdan magát isten választott népének mondott zsidóság főpapjaként a nép bűnéért megáldozandó barom fejére, égesd meg azt, hogy így, mint megtisztult nemzet, kiállott szenvedései után öröm hálát rebeghessen istenének — a magyarok istenének. — N. A.

Pest dec. 29.

— Csütörtökön december 28-kán tartatott meg a terézvárosi templomban is a nagyszombati hősök emlékét ünneplő gyásztisztelet. Az ember szive faj e hideg részvétlenség, e lanyha ünneplés felett!

Miért nem történt általános figyelmeztetés a terézvárosi lakossághoz ez iránt? Vagy tudhatja-e mindenki, hogy épen csütörtökön, s épen 9 órakor fog illy ünnepély tartatni?

Ha minden ház kapujára fel lehet ragasztani a sánczásás iránti figyelmeztetést, — miért ne lehetne minden utca sarokra illy szent tárgy emlékeztetést függeszteni?

Ezt a plebános legjobban elintézhette volna. Igen de a plebános! Neki tán kisebb gondja is nagyobb annál, hogy illy dolgot a közönséggel megkedveltesse. Legalább ezt gyanítatja a hideg ünneplés. Nem tartá érdemesnek egyetlen egy szóval is megemlékezni az elesett hősök szent feláldozásáról. Egy hangot sem hallottunk tőle, melly tiszteletet az elhunytak iránt, s lelkesedést hasonló tényekre akart volna gerjeszteni a jelen voltakban.

Vagy talán ez a szárazon nyikorgó „requiescant in pace“ eléggé magyarázza a dolog mily voltát — ?

De hagyjuk ez uttal a plebánost. Talán rá kerül még a sor.

Most kivátólag csak a terézvárosi bíróságról akarunk megemlékezni.

Ennek maga viselete ez alkalommal valóban botránykozató vala.

A szárazhidegen elkornyikált „requiescant“ után a segédlelkészek egyike szószékre lép, a honvédelmi bizottmány felszólítását a néphez felolvasandó.

Alig ejté ki az első szót, s ime felszedődik az első padban ült terézvárosi bíró, esküdt és jegyző, — s elhagyják az egyházat.

Valljon mi szorgos foglalatosságok lehetnek ezeknek, hogy épen e pillanatban távoznak a templomból.

S bármi nagy dolgok lett volna is, példaadás képen is itt kellett volna maradniok, főleg olly helyen, hol a megjelent néhány nemzetör tisztelen kívül, ők voltak az egyedüli notabilitások.

S különösen a Terézvárosban kétszeres jelentőséggel bír a bírónak illy lépése. Mert tudnunk kell: hogy az itteni lakosság értelmetlenebb része annyi nyomatékot ad a bírónak-s bíró irányzatának, miszerint annak lépéseit okvetlenül követendő példának tekintik. Leginkább bebizonyult ez a legközelebbi követválasztáskor, a mikor t. i. számos együgyü és szűkkeblü ember csak azért szavazott a pecsovícs párt jelöltjére, mert bíró uram, mint az összeíró választmány elnöke, jónak látta a bírónaknál elnöki székből hivatalosan Molnár mellett korteskedni, sőt a választás színhelyén a szavazatszedő asztal mellett is arczjátékkal és nyilvános megszólítással kedves jelöltje mellett agitálni nem pirult..

Sok ember van, ki azt hiszi, csak az lehet jó, mit a bíró tesz.

Illy körülmények közt minő hatással van a bírónak eltávazása, elgondolhatni.

Sok lány fejü így gondolkozik, a bíró elmegy, ő nem tanúsít részvétet, sőt odébb áll, hogy ne is hallja, mikép szólitatik fel a nép a haza megmentésére; tehát ez nem lehet jó dolog, úgy hát én is elmegyek, vagy ha meghallgatom is, nem adok rá semmit.

Igenis, illyen hatása illy lépés sok bárgyu emberre.

Minék nevezzük tehát e szemtelen távozást, ez valóságos reactio! S mi, azt szívünk teljes utálatával kárhozzatjuk.

A t. városi democrata klubb.

A bakonyi piros pántlikások.

Panonthalmán dec. 25-én

Polgártárs! régen nem látók egymást, ugy-e bizony? Azóta a dolgok rettenetesen változtak.

Tudja ön, hogy katonává lettem, s tudja, hogy első napokban mindjárt váratlan eseményeken mentem keresztül.

És most tudja meg, hogy lelkem teljesen nyugodt.

Nyugodt, mert megszabadultam egy olly zászlótól, hol az előléptetések instantiák, és pátronusok által történnek; és most olly csapatnál vagyok, hol a jutalmat érdemek után osztják.

E csapat a bakonyi piros pántlikásoké! Vezérek Mednyánszki, és Röchlicz. És e csapatnak illy vezérek kellene.

E csapat a legeredetibb, és a legnagyobbszereű hivatásu.

Mi a mellett, hogy a hadviselésben tetemes részt veendünk, még a nép political elvei fölött is örökösünk.

Esküdtünk a köztársaságra!

Hallja-e polgártárs! ? a mi imádságunk a köztársaság.

Elképzelheti mennyire földuzzadt minden csep vérem, midőn a köztársasághoz életemet, és véretem köthetém.

Midőn katonává lettem, így váltam el barátimtól: „Isten veletek, a miért csekély körben működénk, jövőben azért fogok csatázni Europa színpadán. Jertek majd utánam! ott reátok dicsőség vár, neveitekre babér virul.“ Emlékezzetek szavainra, ha majd hallani fogjátok, hogy a magyar köztársaságot a magyar hadsereg kiáltá ki.

És barátim lelkesülve mondtak ament bucsumra.

Most pedig egész Magyarország előtt elmondom, hogy szavaim teljesüldenek.

Ne féljete, hogy katonai despotia fog ebből következni? nem! a magyar köztársaság csak így lehet szilárd.

Tudjátok-e, Hunyadi Mátyást, kik tették királylyá? a katonák! és tudjátok mivé lett Hunyadi Mátyás, és mivé lett alatta a magyar név, és a királyság! ?

Ne cseleljetek ti republica ellenei, ne hozzatok föl Romát, és Franciaországot.

Mi egyikkel sem vagyunk szoros atyafiságbán.

A magyar mindenben eredeti, ebben is az fog lenni.

A magyar a királyságot olly tiszteletben meg tudta tartani, minőben semmi más nemzet a föld kerekességén. És így leszünk a köztársasággal is.

A királyságot nálunk magok a királyok mocsokolták be, egy magyar kormányon pedig minden mocsok vérrel mosatik le, és e vérnek a királyokból kell kiömlenie, ha a királyságban egy tisztos reliquiát akarunk hagyni unokáinknak.

Életben pedig nekünk tiszta szüz kormány kell, ment minden mocsoktól és e kormány e köztársaság legyen.

Éljen a köztársaság!

Éljenek a bakonyi magyarok, kik ennek védelmére lesznek olly lelkesek véreket följánlani, minők voltak apáink, a bemocsokolt kir. trón megvédésében.

Ne leljen most hátra senki, van még vér honunkban, a nemzet tiszta vére. Hadd folyjon, ha kell, illy vér folyhat csak a magyar köztársaságért.

Még egyszer ti bakonyi gyerekek! gyertek hozzánk, tüzzétek ki a piros pántlikát, esküdjete, vörös zászlónk alá, itt a harci babér, és a haza jövője.

Isten önnel szerkesztő! Éljen a köztársaság!
Tomor Ferencz.

Magyarország keresztény papjaihoz.

December 18. 1848

Tisztelendő atyák!

Kérem önöket, minden erejükkel munkáljanak arra, hogy hazánkban a pogány habsburgi ház által a kereszténység elvei már tovább ne veszélyeztessenek.

